

שבוע שלישי לימי השובבים

מדברי מורינו ורבנו הרה"צ המקובל רבי **נסים פּרץ** זיע"א, בעניין ימי השובבים ועוד הדרם, מילה במילה משיעורו בספר 'אוצרות חיים' בשנת תשי"ע:
צריך האדם להחזיר לעצמו את התמימות, את הפשטות.

בן אדם - אתה בא ומדבר איתו, אתה אמור לו: 'יהודי' - יש 'שובבים' בעולם. מה זה שובבים? - הוא שואל, ומיד מוסיף: 'איפה', מה זה שובבים? איפה אנחנו?... ואיפה שובבים?... למה צריך את זה... וכדו'... **הוא** לא מטה את ליבו בכלל להבין שהימים האלה הם מתנה, הזדמנות מהשמיים. תראה איך שהקב"ה דואג לעם ישראל, תיקח - אלול, עשרת ימי תשובה, כל שכן - ראש השנה ויום כיפור. אז הימים האלה כל הארבעים המישים יום עד הושענא רבא הם ימים של התעוררות, של תשובה. אדם פוחד מאימת הדין, מתקן את עצמו, עושה ברק הבית, הוא נמצא בהתעוררות. **והנה** עוברים הימים האלה, ומגיע חודש 'חשוון', ואומרים חז"ל: 'חשוון, למה קראו לו 'חשוון'? עדיין - 'מרחשן שפוטניה', עדיין הפה והשפתיים מרחשות את הסליחות, את התפילות, ועדיין זה קרוב מאוד. (וזה לשון ספר 'קול מבשר' ח"ב - תפילות, זמירות ומזמרות: אה"ל הגד בשם הרב ר' בנב"ל ז"ל, לכן נקרא חודש 'מרחשון', מלשון מרחשן שפוטניה. שארית התפילות והתשובות של הימים נוראים ויזם, עזר להיות חודש מרחשן שפוטניה, וזהו הבהור בשירי זמרה - בהשירים של חמדה, ששאר עוד שבטיות מה שלא הוציאו בפועל. בני ישראל נבראו לשבת ולהודות להשי"ת, וזהו שבתון אלוהי מפינו לא ימוש לעולם ועד. ואיך בשפת אמת, שהאדם עצמו נעשה שבת, כרבי, ושפוטניהו שבת, ולא כתב מלא שבת. [אשרי אמת, בראשית חז"ל דף י"א])

בחודש כסליו - באה ההתעוררות של חנוכה, זה שומר עלינו, עד חנוכה אתה עוד רואה, אתה עוד זוכר את הימים הנוראים. זה עוד לא מספיק הזמן שאדם חס ושלוים יתגאל, יטמא, ירד מהפסים ח"ו.

ואז באים - אי... - ימי השובבים.
לא נותנים לאדם עוד לשתוק ולחטוא, באים ימי השובבים שבאים לאדם ושוב פעם האדם נכנס לתהליך של ימים מיוחדים של עבודת השם, ימים של טהרה וזיכרון. זה ימים שלא כתובים בתורה. הורידו אותם, זה כבר מוזכר ע"י האנשים. המנהג של ימי השובבים, ואח"כ הוזכר והובא ע"י הראשונים, עד האר"י הקדוש. האר"י הקדוש מזכיר אותו בתור מנהג קדמון, לא שהוא חידש את המנהג, אלא רק מסביר אותו, את הטעמים שלו. זה ממש ימים מיוחדים, שהקב"ה אומר: "שובו בנים שובבים ארצה משובבתיכם" (ירמיה פרק ג', כ"ב), יוצאת בת קול ומכרזת "שובו בנים שובבים", שובו ב'שובבים'. בימי השובבים יש תשובה.

אנחנו גומרים את ימי השובבים, מתי? בחודש 'אדר'. אם אדם ממשך אותם גם עד 'ויקהל' פקודי, אז הוא מגיע ממש עד פורים, אם הוא המשיך את ימי השובבים. ובאמת יש שממשיכים את ימי השובבים לא רק עד פרשת 'משפטים', אלא עד תרומה, תעווה, עד ויקהל פקודי. אבל נניח אפילו רק עד סוף שבט, מתחיל חודש 'אדר', אדר - זה פורים, או... או... כבר מתחיל אדם להתעורר, יש לו משהו שיעורר אותו, ועוד לא נגמר פורים, וכבר ביום פורים עצמו, בסעודה של פורים מתחילים ללמוד את ההלכות של פסח, או... או... וגם פסח - זהו זמן של לבער את החמץ, לבער את 'פרעה', להתחיל לקחת מצה שבורה, לתפוס את עצמו.

והנה - אתה רק מגיע לפסח, אי... אי... אי... "וספרתם לכם מקחרת השבת מיום הכיבוש את עמך התנופה שבע שפנות תמימות תהינה". "עד מקחרת השבת השביעית תספרו למישים יום ויפקדתם מנחה תדשה לה" (ויקרא פרק כ"ג, ט"ז) מתחיל מצוות העומר, חמישים יום של ספירת העומר, אדם נכנס להילוך גבוה של קדושה וטהרה. והנה - האדם גומר את ספירת העומר, מיד מתחיל 3 ימי ההגבלה, ומגיע חג השבועות, אוהו... שבועות זה שיא השיאים.

אחרי שבועות יש 12 יום שלא אומרים תחנון, זה המשך ישיר של חג השבועות. והנה - נגמר שבועות... מיד מתחיל חודש 'תמוז', זמני תשובה ממשמשים ובאים. שלושת השבועות - שבהם האדם נמצא בתהליך של בכייה על החורבן, ולאחרים מיד מגיע חודש 'אב' - אלול בא. בקיצור - הקב"ה שומר על הנפש היהודית. אם האדם ישים לב לכל המהלך רק ידווח.

לעניין ספירת העומר ועוד עניינים יש מנודעות. אבל ימי השובבים מה יחא עליהם. ברוך ה' - 'אכשר דרא' וזמנו האחרון יש מנודעות לעניין הזה, ואם אין לנו מודעות מצד עצמנו, אז באה 'קופת העיר' ועושה לזה פעמונים טובים... בשביל העדקה... או צריך כל אדם לנצל את הימים האלה, שבאמת יש בהם טהרה מיוחדת.

אם עשרת ימי תשובה, ואלול, עד שמיני עצרת, יש בזה תיקון 'בין אדם למקום', זה 50 יום של 'בין אדם למקום'. ואם ימי ספירת העומר, זה תיקון 'בין אדם לחברו', כלומר: התשובה בימי העומר זה יותר בכיוון של 'בין אדם לחברו'. אז באים ימי השובבים, 40 יום 50 יום, אם זה עד תרומה תעווה - שובבים

קבל פטפטיא בישין, ופטפטיא דאורייתא טבין

(ירושלמי - סוף מס' ברכות, ס"ח א. ומובא בלשון זו בילקוט שמעוני תהילים ק"ט)

פְּרִשְׁת 'בא'

פְּטוּטִין דְּאֹרֵייתָא בְּעִנְיֵי הַפְּרָשָׁה הַמוֹעֵד הַזֶּה

'מכת חושך' / 'אמונה' / 'מעלת ימי השובבים' / הילולת רבנו הרש"י' / 'פגעי הטכנולוגיה' - קול קורא / 'משיח וגאולה'.

הלקח של מכת חושך

'ויאמר ה' אל משה נטה ידך על השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך.' (שמות י"ב)
ואמרו במדרש רבה (שמות פרשה י"ד פסקה א'): **'זימש חושך'** - כמה היה אותו חושך? רבותינו אמרו: **עבה כרינר היה, שנאמר 'זימש חושך' שהיה בו ממש.**

נרמזו בזה: שאם אדם רודף אחר הממון, הוא מגיע לידי כך, שאינו רואה עוד שום אדם וזולת עצמו, ורק הממון ממלא את נפשו.

מסופר על קמצן אחד שלא היה רוצה לתת לפדיון שבויים, ורבי משה ליב מסאסוב זיע"א הראה לו מראה, ושאל אותו: את מי הינך רואה במראה? ענה הקמצן: את עצמי. אמר לו ר' משה: עכשיו הבט דרך החלון ואמור לי מה הינך רואה דרך השמש? ענה הקמצן: אני רואה אנשים עוברים ברחוב. אמר לו רבי משה: גם שמת החלון וגם המראה הם זוכית, אלא שהמראה מצופה מאחוריה בכסף, ולכן אין אתה רואה דרכה את האחרים!!!

ככל שאדם רודף אחר הממון, כך נסתמים עיניו מלראות בערת אחרים, והוא מבט רק על עצמו, דרך מראה ולא דרך חלון ראוהו... וצריך להתחזק בזה מאד, ולראות את הזולת גם במצב של עושר כדי שח"ו לא יהיה מצב של עושר שמור לבעליו לרעתו ח"ו.

ס ס ס ס

אפסיות האדם הרשע

'ויאמר משה כה אמר ה' פחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים.' (שמות פרק י"א ד)
וברש"י הקדוש: "ולא אמר **בחצות**, שמא יטעו אצטגניני פרעה ויאמרו משה בדאי הוא, אבל הקב"ה יודע עתיו ורגעיו אמר - בחצות". ע"כ.

משה רבינו משה מילה מדברי הקב"ה ואמר: "כחצות", כדי שלא לתת לגויים מקום לטעות... וגם כדי שלא יהיה להם פתחון פה...

וגם למדנו נוראות - שהנה המצרים עומדים במכה כה קשה של כילוי בנים, ועוד יש חשש שהם יגידו שזה לא מה, וזה לא כ"כ מדויק... וזה נורא למתבונן עד היכן יכול האדם להתרדרר ברשעותו, ולא להודות על האמת.

ס ס ס ס

עיקר הנסיון - אמונה

...**'ולא יכלו להתמקמה וגם עדה לא עשו להם.'** (שמות פרק י"ב ט"ז)

וברש"י הקדוש: **'מגיד** שבחן של ישראל שלא אמרו היאך נצא למדבר בלא עדה אלא **האמינו והלכנו**'. ע"כ.

ואת זכר ה' לנו יותר מן הכל, את האמונה החזקה בו בעת הקשה לנו.

עיקר הנסיון של האדם - הוא אמונה, אם אדם עומד איתו באמונתו, בזה הוא מסלק מעליו מיד את כל המפריעים והמקטרגים, כי ברגע שאדם מחובר עם אמונה, אז בשמים אומרים: הוא כבר הבין מה שרוצים ממנו, ומיד מסירים את המפריעים לו.

וכתב היעב"ץ: "כי רוב אלו שמסור את נפסם על קידוש ה', היו אלו שביטלו את דעתם אל האמונה מבלי חכמת כלל, ונחגו במעשיהם כנשים וילדים".
ורבינו הרמב"ם כתב בפירושו המשניות. (סוף מס' ברכות): "כי יקר בעיני ללמד עיקר מעיקרי הדת והאמונה, יותר מכל אשר אלמדוה".

ס ס ס ס

נקודה למחשבה!!!

בו יבוא לעורר נקודה בעבודת ה' שיש לתת עליה מחשבה

סגלה ללדת בנים ולבנים צדיקים

סגלה גדולה ללדת בנים - **בְּשֵׁהַיֵּשׁ וְהַאֲשֵׁה שׁוֹמְרִים עֲצָמָם** **בְּכָל כְּחֵם מִלְּפָעַע בְּמִמּוֹן הַזָּלָת, כְּדֹכְתִיב (דברים ז'): "וְהִיָּה** **עֵקֶב תִּשְׁמַעְמַע אֶת הַמְּשֻׁפָּטִים הָאֵלֶּה... לֹא יְהִי בְךָ עֵקֶר וְעֵקֶרָה** **וּבְבִרְמַתְךָ".** (שם עולם, ח"א, ח).

ומפני מה בנים נוטים מְדַבְּרֵי הַתּוֹרָה?
אמר רבי מנחם מנדל מרימנוב: מה שְׁאַנְחָנו רֵאִים הַרְבֵּה פְעִמִּים שְׂגִילִים בְּקִטְנֵתָם שׁוֹקְדִים בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּמְתַפְּלִים בְּכַנְיָהּ, וְאַחַר כֵּךְ כְּשֶׁגִּדְלִים מִתְהַפְּכִים בְּמִדּוֹת גְּרוּעוֹת וּמִבְטָלִים תּוֹרָה וְתַפְּלָה וּפּוֹרְקִים עַל מִצְוֹת, מֵאֵין הַתְּנִיָּה דְבָר זֶה? הֲרֵי הַתּוֹרָה שְׁלֵמָדוּ בְּקִטְנֵתָם, שְׁהָא הֵבֵל שְׁאֵין בּוֹ חֹטָא, מְהָרָא הִיָּה שְׁתַּעֲמַד לָהֶם לְמַשְׁעַן וְיִוָּסִיפוּ אִמְךָ, כִּי מִצְוָה גִּוְרַת מִצְוָה???

סבת הַדְבָר נְעוּצָה בְּאִבּוֹתֵיהֶם שְׁהֶאֱכִילוּ אֶת בְּנֵיהֶם בְּמִמּוֹן גָּזֵל הֶבֶא מְשֻׁא וּמִתָּן שְׁאֵינוּ שְׁאֵינוּ בְּאִמּוּנָה, וְנִתְפַּטְמוּ הַיְלָדִים בְּאִסּוּרִים, וְעַל יְדֵי זֶה נִוצְרוּ לָהֶם תַּאֲוֹת רְעוּת וּמִדּוֹת גְּרוּעוֹת, וְרֵאָה לְדָבָר מְזַפֵּק הַעוֹף שְׁלֵא מְקַרְבִּים אוֹתוֹ עַל גְּבֵי הַמְּצַחַם הַיּוֹת וְנִהְיָה מִן הַגָּזֵל וְלֹא לְרָצוֹן. וְהִיָּה, הַגֵּם שְׁתַּעוֹף לֹא נִצְטָחָה, בְּרַם ה' שׁוֹנֵא גָזֵל וְחֹמֶס. (אגרא דפרקא לרבי מנחם מנדל מרימנוב אות קכ"ו)
ואמר רבי אהרן קוטלר: יש לדברים אלו מקור מהירושלמי והזכר. (מת"מ ג, רס"ד)

ת'ת - אז זה 50 יום, אלה הם 50 יום של 'בן אדם לעצמו', זה תיקון של עצמך, תתקן את הנשמה ואת הגוף שלך, של עצמך, את היסודות שמהם נולדת, שמהם נוצרת, את התשתית, "פי השתות יִהְיֶה צֶדֶק מִה פֶּעַל" (תהילים פרק י"א ג')

כי אם זה לא מתוקן, אז שום דבר לא מתוקן אצל האדם. אבל אם אתה מתקן את זה, אז הכל מתוקן אצלך. השמחה, התפילה, עבודת השם, הכל מתוקן. אבל אם חס ושלום היסוד לא מתוקן - אז הכל לא מתוקן. **לכן - כל אחד ואחד צריך לנצל את ההזדמנות של ימי השבוביים הקדושים, ולשוב אל השם, לחפש - ולשוב, לא להיות כמו 'בת היענה' (ויקרא י"א ט"ז) 'בת היענה' - היא עוף פורחת באוויר, והיא גדולה מאוד, אבל בכל אופן - אם היא שומעת אריה שואג והיא רואה אותו לפנייה, היא מתחילה לדעור, שעור מעט יבוא ויטרוף אותה, אז מה היא עושה? היא טומנת את הראש בחול, ואומרת: עכשיו אני לא רואה אותו ובטח גם הוא לא רואה אותי... אז האריה בא וטרף את כולה חוץ מהראש שלה הטמון בחול... אז האדם דומה ל'בת היענה', הוא חושב שאם הוא לא רואה את העוונות שלו, אז העוונות שלו לא רואים אותו... תתחיל קצת לחפש, קצת לראות, מה היה וכו'.**

ואם ברוך ה' אתה נקי חוץ, אז תחשוד את עצמך אולי בגלגול הקודם קטאן, ואם נניח יש לך רוח הקודש... ואתה יודע שגם בגלגול הקודם אתה היית זך ונקי, ומימך לא חטאת, אבל אתה הרי יודע שיש עוונות כאלה בעם ישראל, אז מצד הערכות של עם ישראל זה לזה, אתה חייב לתקן. רק הצדיקים שלא חוטאים הם עושים את התיקון לדור. בני ישראל שהם ירדו למצרים - הם

לא חטאו כלום, הם ירדו לתקן נשמות של אחרים שחטאו, לא את עצמם. אז גם אתה תעשה את התיקונים - לא בשבילך, אלא בשביל אחרים בשביל העולם. (עיי' כל העניין הזה - אור החיים על בראשית פרק מ"ז פסוק ג' ד"ה יז'השכיל על דברי. וכן פרק מ"ז פסוק כ"ז.)

וזה מה שמסופר על היחית סופר, שאמר: 'מעיד אני עלי שמים וארץ, שמיימי לא פגמתי בבית קודש. 'פשיש'... כמו יעקב אבינו, פלא עצום, איך שזה בדורות האחרונים יהודי מעיד עליו כאלה דברים. - בסוף ימיו היה לו 'קטטר', כאב לו מאוד מאותה הצינורות שהכניסו לו בפנים כדי להוציא לו את המי רגליים. אבל לא רק הכאבים הגופניים כאבו לו, זה היה רק 'פסיק' קטן אצלו, כי צדיקים רגילים ליסורים ומקבלים אותם באהבה. כאב לו - למה השם יתברך נתן לו את היסורים דווקא במקום שלא פגם בו מעולם, איך זה יכול להיות? ואמר: 'זוהרתי בדעת לדעת למה זה הגיע לי, והגעתי למסקנה - שזה בגלל שאני לא מעורר את הדור - התלמידים - על הפגם הזה. כיוון שרק פעם אחת בשנה - ביכל נדרי' - אני מדבר על 'פגם הברית. והייתי צריך לדבר על זה הרבה, יותר ויותר...

ובני אדם מתבטישים לדבר על זה... היום - הנערים, כבר מגיל קטן מודעים לכל השטויות, מודעים לכל מיני דברים של חוסר צניעות... ברור הקודם - היה בן אדם מתחתך, ולא היה יודע אפילו מה זה להתחתך, לא יודע מה הכוונה - מרוב התמימות... אבל היום בימינו - אין דבר כזה... תפוס ילד הכי קטן - הוא יודע כבר את כל השטויות... איך ההורים יכולים לקבל את זה? זה כל כך גרוע... אתה שואל אותנו: מאיפה אתה יודע? 'אני יודע!' - יענה לך... .. אין מה לעשות - זה הדור! הדור מקולקל, זהו - נגמר. אז לפחות תגיד לו, תלמד אותו מה אסור ומה מותר! למה לשתוק?... החפץ חיים אומר ללמד את הילד בגיל 10, להכניס אותו ולקרוא איתו את ההלכות מסביב עד שמגיעים אל ההלכות האלה.

היום - אני לא יודע, אולי צריך להקדים, אבל לפחות בגיל הזה - גיל 10. לעערנו גם מבוגרים לא יודעים... יש הלכות ברורות בדינים אלו, באבן העזר

מחשבה לנקודה!!!

בו יבוא לעורר המחשבה על נקודה בעבודת ה'

מעלת לימוד התורה

לימוד התורה מציל מיסורים!

גמ' פסחים ג"ז:

4 צווחות צווחה העזרה

ואחד מהם על יששכר איש כפר ברקאי שהיה דואג על כבודו ולא על כבוד שמים. כי היה עובד עם כפפות בבית המקדש.

ומה נענש?

שחתכו לו את שתי הידיים.

ואמר רב יוסף בריך רחמנא וכו'.

ורב אשי אמר: שיששכר לא למד משנה...

ורבינא אמר: שיששכר לא למד גם מקרא...

ואם היה לומד היה מציל את ידיו. ע"כ הגמ'. עיי"ש.

ולכאורה מדוע מחפשת הגמ' לפטור מעונש ע"י תחכום של לימוד, הלא לפני כן חיפשה הגמ' מה העונש שלו, **וא"כ** הבינה הגמ' שמגיע לו את העונש, ומה יעזור שיכל להציל את עצמו? קושיא אלימתא!

תירוץ:

אמת ויציב שמגיע לו העונש, אבל כל זה בלי לימוד תורה.

כי מי שלומד תורה לא צריך יסורים!!!

לימוד התורה גופא הם הייסורים!!!

"אשרי הגבר אשר תייסרנו י-ה, ומתורתך תלמדנו"!

תורה מגנא ומצלא!

התורה בעצמה היא הכפרה!

ולא רק לימוד המשניות, אלא גם לימוד המקרא מציל מיסורים, אבל צריך שיהיה לימוד לימוד, לימוד עם ידיעה. ועיין שערי תשובה פרק רביעי. אות י"א ותרוה נחת. ושם מבואר כי יש ב' סיבות מדוע התורה מצלת מן הייסורים.

וגם ידוע הסיפור עם המשנה: מי שהחשיך בדרך נותן כיסו לנכרי. (שבת פרק כ"ד), שע"י שנזכר במשנה זו ניצל מהעלילה של השוחד!

נפלא ומתוק מדבש.

ובזוהר הקדוש מבואר כי שבת לוי ג"כ עבד במצרים, עבד בחומר ובלבנים - "בחומר" - בקל וחומר, ובלבונה של הלכה, וכן ע"ז הדרך כל הפסוק!

ובפרשת "עקב" (דברים ח' - ו') "ושמרת את מצוות ה' אלוך" "ללכת בדרכיו". כתב בעל הטורים: ללכת בדרכיו - בגימטריא = ללמוד תורה. ע"כ.

זה העיקר. וזה בא לאחר הפסוק: וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו וגו', ולימוד התורה מציל מהייסורים, וכמבואר כ"ל.

ביאורה חיים, הלכות ברורות בעניין של 'ברית קודש'. ובספרים הקדושים האריכו הרבה בעניין של החטא החמור הזה. ולכן כל אחד ואחד מאיתנו, צריך לשנס מותניים, לתפוס, לאחוז, "השליכהו ארצה וישליכהו ארצה ויהי לנחש". "ויאמר ה' אל משה שלח ידך ויחזו בנבנו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו" (סמות פרק ד', ג' דל) - **מטה האלוקים**, - "ויאמר אליו ה' מזה בידך ויאמר מטה" (סמות פרק ד' ב'), זה שם - 'ב"ן', (מזיה גימטריא ב"ן). הבנים - התולדות זה בדינים שלך... (מזה - מ' ימי השבוביים, - זה: בידך.)

לא להתייאש, לקחת כמה שאתה יכול, זה בכה וזה בכה. זה בתפילה, וזה בלימוד התורה, וזה בתענית וזה בעדקה. העיקר צריך לנצל את הימים האלה, כי יש להם כוח גדול לתיקון החטא הזה, וזאת ע"י שאדם מתעסק בתשובה - מיוחדת, בשביל תיקון היסוד. והשם יזכה אותנו - שנראה בעזרת ה' את עם ישראל מתוקן. ושיבוא משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן ואמן.

סו סו סו סו

תולדות רבנו הרש"ש וגדולתו

כפי שסיפר מוריני ורבנו הר"ה המקובל רבי **נסים פריץ** זיע"א, בשיעורו בשנת תשע"א:

ליומא דהילולא - י' שבט

רבנו הרש"ש היה במחוז 'שרעב' שבתימן. ששמה במחוז הזה היו המקובלים של תימן. הרש"ש היה יותר מ-200 שנה. כבר קרוב ל-300 שנה. זה התקופה של הרמח"ל, הבעש"ט, כולם היו באותו תקופה. גם אור החיים הקדוש. זה קרוב ל-300 שנה.

במחוז הזה יש לנו עדות של אחד, הרב 'ספיר', שהיה 'מטייל' וכותב תולדות עם ישראל בכל מיני מקומות בעולם. הוא אומר על מחוז 'שרעב' שהם היו

אנשים חריפים וזכי השכל, ככה הוא כותב עליהם. בעלי תפישה והשגה באופן מיוחד, ומשם בא רבנו הרש"ש. שהיה באמת חריף מאוד מאוד, 'עמוק עמוק מי ימצאנו', ואפילו בשכלו היה כך, חוץ ממה שהוא זכה אחר כך ברוח הקודש, ולגילוי אליהו הנביא, הוא היה אדם מאוד מאוד מוכשר. - בתימן היה עניות גדולה מאוד. אני לא חושב שבאיזה חבל ארץ בעולם הייתה עניות כמו בתימן. היה שם עניות אמיתית, ובכל זאת הם היו אנשים שמחים, וחיים אפילו כשאין כלום, עם כאב בבטן.

ורבנו הרש"ש התייתם מאביו. ולא היה לו ברירה, אפילו שהוא רצה מאוד ללמוד, ובעודו נער הוא היה חייב לפרנס את האחים שלו. מה זה פרנסה? להביא להם צד ומים לחץ. דברים פשוטים. ואז הוא לקח על עצמו מה שהיה מותר להם, לא כל דבר היה מותר שם ליהודים. 'דוכל' - מקצוע הרוכלות היה בן מותר, אז הוא לקח איזה מזוודה, איזה תיק, ושם כל מיני דברים של רוכלות. אם זה 'בשמים' או 'כפתורים', כל מיני דברים של נשים, והיה הולך ליענעא' - לעיר הגדולה, לבתים של העשירים קצת, נכנס לרחוב הגדול של כל התושבים, מכריז על הסחורה, ותושבי הבתים אומרים לו - תעלה, כמה זה עולה? יש כאלה שהיו יורדים אליו, ויש כאלה שהיו מעלים אותו, וככה מכמה גרושים שהרוויח הוא התפרנס.

והנה באחת הפעמים, כיוון שרבנו הרש"ש לפי תואר פניו, ולפי הסיפורים מה בספרים עליו היה יפה תואר כמו יוסף הצדיק. נתאר לעצמנו, חוץ ממה שנולד אולי בצורה כזו, הלימוד והקדושה שהייתה לו, היא האירה את פניו עוד יותר. אז תמדה אותו איזה 'מטרונא' (גבירה) אחת. והיה לו ניסיון כמו עם אשת פוטיפר. היא קראה לו כאילו לבוא למכור לה, וכשעלה אליה מיד היא סגרה את הדירה, ותבעה אותו לעבירה. מה יעשה יוסף הצדיק? מה יעשה רבנו הרש"ש? אמר לה: את צודקת, הנה התיק שלי פה, אבל קודם אני צריך ל'שירותים'. אמרה לו: הנה 'השירותים' פה. נכנס רבנו הרש"ש ל'שירותים', ורואה שיש שם הלון מאוד מאוד גבוה. והוא - לא יודע איך, קפץ קפיצה גדולה וגבוהה מאוד, ותפס בחלון, וזה היה

קומות גבוהות מאוד. ואז מסר את נפשו, ואמר: ריבנו של עולם תציל אותי מהניסיון הזה, ואם אני אחיה כשאני אחיה למטה, אני הולך לארץ ישראל, ויותר אני לא נשאר בטומאת ארץ צנעא. – והאגדה מספרת, שבא אליהו הנביא ותפס אותו ביד כדי שלא יתרוקע עם כל האברים שלו, ואז הוא רץ משם ישר לארץ ישראל. אז הוא עמד בניסיון כמו יוסף הצדיק, אז הוא לא לחינם זכה לכזה מעלה, לא כל אחד זוכה, 'בן זקונים הוא לו', יוסף הצדיק התנסה, ובשביל זה הוא נקרא יוסף הצדיק, יותר מגיל השבטים של שבטי יה, אז גם רבנו הרש"ש בתחילת דרכו, שהיה נער בגיל 17, בגיל צעיר מאוד, עבר כזה ניסיון אדיר, ונדר נדר להסם ללכת לארץ ישראל. היום אדם רוצה ללכת מארצות הברית לא"י, מה הבעיה? זה רק אלף דולר זה הכל. אתה לוקח מטוס ואתה פה, אבל בימייהם, ללכת מתימן לא"י זה לא היה פשוט, הוא עבר דברים קשים מאוד, ללכת רגלית, לפה ולשם, וכסף מנלף? הוא עבר מדינות על גבי מדינות.

תארו לעצמכם, שה'בן איש חי' כותב: זכינו ובעיר 'בגדד' דרכו רגליו הקדושות של הרש"ש כשהוא עלה לא"י. הוא עלה דרך 'בגדד'. וזקננו מספרים, הוא אומר: אבותינו סיפרו לנו – שבבית מדרש 'בית זילכה', היו יושבים ולומדים בזוהר הקדוש, וכשהגיע הרש"ש לשם, והם היו קוראים לפי הסדר כל אחד בתורו, אז כשהיה מגיע התור שלו לקרוא, הוא היה צועק והיה אומר: "בחה" כשהוא היה מגיע למילה "בחה" בזה, הוא היה צועק אותה חזק. אמרו לו: מה זה, למה אתה צועק? תקרא בנחת כמו כולם! מה זה "בחה"? אמר להם הרש"ש: מה אני אעשה, ה"בחה" הזו זה השכינה הקדושה שנקראת "בחה", היא שורפת לי את הלב, אני לא יכול לקרוא את זה ככה סתם. כל זה הבן איש חי מספר על שהרש"ש שעבר דרך בגדד. – ואחר כך הוא הגיע ער 'דמשק', ושם הרב התחבר למקובלים שהיו ברמשק. והרי יודע שהיה קבוצה אדירה של מקובלים, של אנשי 'דמשק', שמהם ומחשייריים שלהם זה 'בעל השדה' שהיה ביחלואב. – אז הוא הגיע גם לשם, אבל כל הנשמה שלו חשקה להגיע לא"י. ולכן הוא חיפש איזה דרך כדי להגיע לא"י. כסף אין לו וגם אפילו אם היה זה לא כל כך פשוט. אז היה שם אחד, עשיר גדול, קרא לו רבי **יצחק פרחי**, שהיה גביר. והגביר הזה היה מחזיק בתורה של חכמי 'בית א-ל', והיה שולח להם הרבה תרומות, וכשהוא הגיע לא"י הוא נותן עוד, אז עכשיו רבנו הרש"ש אמר לו: אם אתה רוצה, ואם אתה נוסע לא"י, אני יודע להנהיג את הסוסים, תן לי רק איזה סימנים עבור הדרך, ובחינם אני אקח אותך. לא צריך לשלם לי כלום. העיקר אני רוצה להגיע לארץ ישראל, והגביר הסכים, ואז הוא נתן לו את הסוס. אבל רבנו הרש"ש באמצע לא שם לב שהסוסים ירדו מהמסילה, והוא הגביר לא מבין מה קורה, הוא פתקו מהתפק, ואז הוא פותח את העיניים ורואה מה שקרה, ורבנו הרש"ש כולו שואם בשל, אז הגביר קם עליו ונתן לו 2 סטירות והעיר אותו, ועד אז רבנו הרש"ש לא הרגיש כלום, והגביר צעק עליו: אתה עושה צחוק מעבודה וכו' וכו', ובסופו של דבר איכשהו הוא הגיע לא"י.

ובכשהוא הגיע לא"י חיפש את מה שהוא רוצה. בדיוק באותה התקופה היה בא"י רבי גדליה חיון שהיה חסיד גדול, והחיד"א כותב עליו שהוא בא מתורכיה, כמו מרן בית יוסף שבא מחו"ל. אז היה השלטון התורכי שולט בארץ. ואז היו כל חכמי ישראל או רוב רובם היו מתורכיה. ור' גדליה הנ"ל היה חסיד גדול ולא היה מפיל משערת רבנו הארי ארצה אפילו כוונה אחת, והיה מכוון כל הכוונות שכתובים באר"י. והשקה נפש שלא רק הוא יכונן אלא שיהיה מניין שלם של מכוונים, ולכן הוא קנה חצר אחת מכסף שלו, חצר אחת בירושלים, עם דירות דירות, בנה בית מדרש באמצע הדירות, והביא חכמים, ונתן להם בחינם את הדירה שיגורו בה, וכך ילמדו באין מפריע. ובחצות הלילה היו לומדים 'קבלה', והוא היה בא ללמד אותם. – ובדיוק אז הגיע הרש"ש ואמר להם: אולי אתם צריכים שְמָשׁ? שמש שינקה לכם את המקום, יביא לכם כוס תה, יסדר. אמרו לו: כן! והם הרבנים לא שמעו עליו, הוא בא מתימן עם פאות כאלו... והם היו חכמים ענקיים, מי היה שם? היו שם גדולי עולם. **מהחריש אלגזי**, ואביו רבי **יעקב אלגזי**, היה גם הראשון לציון הרב גג"י. היו שם ראשי עולם, דינים, ראשי ישיבות, והוא אסף משמנה וסולתה של היהדות בירושלים, ור' גדליה ישב ולימד אותם את כתבי הארי מחצות הלילה ואילך. אז רבנו הרש"ש התקבל אחרי דינים, והתקבל להיות שמש. ממילא לא היה לו איפה לישון, אז לכל הפחות יש לו את הבית המדרש, והיה שם ספסל עם קצת כריות והיה יכול לישון שם. לפעמים יש אכזרה, קצת עוגיות, אז גם אפשר לאכול משהו. אפשר לישון כוס תה. – והוא היה לוקח פֶּנֶס ומסובב את כל החצר, את כל האמריים, ודופק לכולם על הלתות כדי שיקומו בחצות ליום לימודים. וכשהיה גומר את הסיבוב, אז כבר היה הבית המדרש מלא, כולם אומרים ליהוה תיקון חצות, ויושבים ללמוד בידע עם רבי גדליה חיון. ורבנו היה מבין אותה תה, מבין להם את הטלית והתפילין לכל אחד ליד הכסא שלו, וכך היה משמש אותם כמו שצריך.

ויחי היום, והגיעו לאיזה קושיה בעץ חיים, ואף אחד מהחבורה, גם רבי גדליה חיון לא נתן להם פתרון. קושיה אדירה. והיו שם בבית המדרש מוחות גדולים מאוד, ואפילו זה שמנסה לתרץ מקשים עליו קושיות, וזה נשאר צריך עיון. אמרו: טוב, כל אחד שיחשוב על זה, ומחר נראה. והרש"ש – כשהם היו לומדים, הוא, היה הולך מיד ליד התנור כי היה קר לו, והיה עושה את עצמו כיושן, כדי שלא יחשבו שהוא לומד ואפילו משהו, אפילו כלום. היום בימינו מה עושים, אפילו מי שלא יודע, אם הוא רואה שכולם פותחים עץ חיים? גם הוא פותח עץ חיים... אבל הוא לא רצה שידעו עליו כלום, ולכן הוא היה מראה שהולך לישון, כמו התנהגות של שמש רגיל. אומנם הוא היה לירד, אבל כשהם הלכו, הוא לקח איזה פתק וקולמוס, וכתב בדרכו בהגהות שתי מילים, איזה תרוץ, ושם את זה בדיוק בדרך בו הם התקשו. למחרת כשהם פתחו את ספריהם 'ותהוהם כל העיר', פתאום ראו פתקה מן השמים. כי מי שם

להם את זה...? ככה חשבו פעם אחת. וכך היה עוד פעם קושיה ועוד פעם פתק, ועוד פעם קושיה ועוד פעם פתק. וזה כבר אי אפשר, חייבים להעמיד פה ש"ב (סומר בפתח), לראות מי זה בעל הפתקה, מי זה הכותב? ולא ידעו מה לעשות, ורבי גדליה חיון גם כן בא הביתה ומספר את זה לבני הבית, והבת שלו ג'כ שמעה את דברי אביה. והחצר שלו היה ממש סמוך לבית המדרש, כלומר: הבית שלו היה ממש מעל לבית המדרש, סמוך יותר מכל האחרים שהיו מסביב, וכשבתו שמעה את זה היא התחילה לשים לב לְפָרְךְ. – והיא ראתה שהשמש הרוזה והצענון הזה, הוא הולך לטפריים של אבא שלה וראתה אותו כותב, ואמרה: כולם חושבים כל היום שהבית הזה הוא עם הארץ מדראורייתא ומדרבנן ולא יודע כלום... והבינה שהוא הכותב בעל הפתקים. אז היא הלכה וגילתה לאביה את זה. שהיא עקבה אחריו בשעה שאף אחד לא נמצא בבית המדרש, וראתה שזה הוא. ואז רבי גדליה חיון קורא לו, ומְשַׁבֵּיעַ אותו בגזרת נחיש, כלומר: נחיש זה ראשי תיבות, בגדר חרם שמתא, כלומר, שאמר לו: אני אנדה אותך אם אתה לא תגיד את האמת. תגיד לי מי כותב פה את הפתקים? אמר לו רבנו הרש"ש – אבל בתנאי שכבודו לא יגלה אותי לאחרים. אני לא רוצה שידעו עלי כלום, ובאמת אני הוא הכותב. אז שאל אותו ר' גדליה, מאיפה אתה יודע כל זה? אמר לו ככה וככה, זה שום דבר, זה חד פעמי, והוא התחיל לברוק אותו וראה שהוא מלא וגרש, אמר לו ר' גדליה, מהיום אני יושב אצלך כתלמיד ואתה תתיה הרב שלי. אמר ע"כ רבנו היבן איש חי: **עשה רבי גדליה חיון לרבנו הרש"ש כמו שעשו בני בתירא לחלל הזקן, שראו שהוא יודע עוד הלכה יותר מהם הושיבו אותו והמשיכו לשמש אותו, כך גם רבי גדליה חיון עשה לרבנו הרש"ש... ואמר לו: אתה לא תדאג לכסף. אני אמשיך לדאוג לכל, אבל אתה תתיה הרב שלנו. והושיב את הצעיר הזה לראשם, וכולם שם 'אריות', איך הוא יהיה, מה יעשה. ולא עוד אלא אותה הילדה שהייתה מציעה, לקח אותה אביה, ואמר לה איפה אני ימצא כזה, הסתכל ורואה חום שחום שחרחר, וכי על זה מסתכלים? מסתכלים על החֶמְקָה שלו, מאיפה הוא ימצא אחד כזה חזק, אז חרתן אותו ונתן לו את הבת שלו, ומינה אותו במקומו, והמשיך לשמש אותו כל ימיו, לנסוע לחוץ לארץ להביא את הכספים, וכו' וכו'. – ועכשיו תארו לעצמכם, הוא כזה צעיר, ואלה הם היו אריות, ראשי ישיבות, אבות בתי הדין, הראשון לציון, והוא בעצמו שהיה גאון עצום והוא היה מלמד את כולם. הם היו מתפלאים ומשתוממים מעוצמתו, והוא מרוב הבושה שהם שומעים ממנו תורה, הוא היה ענו בתכלית הענווה, הענווה של רבנו הרש"ש הייתה עצומה, הוא היה נוהר לא לחלוק עליהם ולא לדבר איתם, לא אמר לאחד מהם "אתה לא מבין", "ככה צריך להגיד" וכדו', אלא אם הם היו אומרים משהו אז היה אומר "אתה צודק" ואתה צודק" והיה מראה להם את האמת, וכל זה מרוב הענווה שלו. רק עם רבי **חיים די לה-רוזה**, היה אומר את המילים האמיתיות.**

על רבנו הרש"ש, כתבו עליו במעבה, מה השבח שלו, לא כתבו המקובל הגדול, כתבו עליו רק מילה אחת: "**השקדן הגדול בתורה**". כלומר: כל המעלה שהוא הגיע אליה, זה היה בזכות שקדנותו העצומה בתורה. – וכתב רבי **יצחק הפיררה**, זה אחד מתלמידי תלמידיו של רבנו הרש"ש, והוא אומר: **קיימא לן – שרבנו הרש"ש זה רבנו הארי**. הארי לפני פטירתו הבטיח לתלמידיו שיבוא ללמד אותם, להשיך להם את הלימוד, כי באמצע הוא הלך ועוד לא גמר איתם את הלימוד, ולא הסביר להם את הכל. ואמר להם האריז"ל: **אם תזכו אני אבוא**. ואמרו לו: איך תבוא וכו'? ואמר להם: 'בהדי כבשי דרחמנא למה לך' (ברכות פ"א), או אל תשאלו שאלות. אז אומר ר' יצחק הנ"ל: קיימא לן – שהארי זה הרש"ש, והרש"ש זה הארי, ותלמידיו של הרש"ש, זה תלמידיו של הארי שחזרו עוד פעם בגלגול, ור' **חיים ויטאל זה רבי חיים די לה-רוזה**, שאו הוא השלים לו את כל העניין. והסביר, כלומר: מה שהיה חסר בתורת הארי, בא הרש"ש והשלים. – והוא רצה להביא את המשיח. מי כמוהו יכול להביא את המשיח. הוא לקח איתו 2 תלמידים שלו, את רבי חיים די לה-רוזה, ואת החיד"א. הם ירדו למקום שאף אחד לא ידע עליו. בבית המדרש של הרש"ש היה מתחת לזה מקווה. בירושלים תמיד היו שם בורות של מים, והוא היה טובל שם, וליד זה היה חדר, חדר ששם המניין כל חי, שבני אדם לא ידעו עליו. הוא היה משלשל את עצמו שלו, ושם הם היו יושבים ועושים תעניות וייחודים. וישבו שם שלוש שנים בשביל לקרב את הגאולה. וכיוון שהם דחקו את הקץ אז נגזר עליהם כל אחד גזרה אחרת, החיד"א – נגזרה עליו **גלות**, ולכן הוא יצא מא"י, והיה משוטט בכל אירופה. מעיר לעיר ומארץ לארץ, והיו קוראים לו "התייר הגדול". בזכות זה הוא חיבר הרבה ספרים, ובפרט ספר שם הגדולים – על גדולי ישראל, כיוון שהוא הכיר את כל גדולי ישראל ואת כל גדולי הדור דאז. רבי חיים די לה-רוזה נגזר עליו **עניות**. "עני חשוב כמות" (ילקוט שמעוני, תהלים, פרק פ"ב, סימן תתל"א). וכמו כן רבי חיים די לה-רוזה והיתות חכם שלו, איפה הוא כתב את זה? לא היה לו אפילו נייר לכתוב את זה. היה הולך לפח ולוקח נייר של תלבה, שוטף אותו מנקה אותו ומייבש אותו, ואחר כך כותב עליו, ככה היה כל 'תורת חכם' על ניירות כאלה. – ועל הרש"ש נגזרה עליו **מיתה**. ויחסית הוא האריך ימים יותר מהארי, יותר מהרמח"ל ויותר מהאור החיים הקדוש, שהם נפטרו לפני גיל 50, אבל הוא נדמה לי שנפטר בגיל 57, או יותר אולי. צריך לברר את זה טוב. אבל יחסית ממה שאנשים מאריכים ימים, אז הוא נפטר בקיצור ימים. וציווה לעדתו לפני פטירתו כמה עניינים.

כמה היה נסים ונפלאות שהיה עם רבנו הרש"ש. והוא ציווה: **"על כל צרה שלא תבוא, אם תבואו לקברי בתום לב, ותתפללו, אני יעמוד ואתפלל כנגדכם בשמים, ותפילתכם לא תשוב ריקם"**. – ובפרט ביום ההילולא זה דבר גדול מאוד, בפרט אם אדם הולך ומתפלל שם את התפילה של הרש"ש בעצמו, הוא מבקש, שבזכות הרש"ש שנבין את דבריו, לדעת את מה שהוא כותב. כל אחד יכול לגמור את התיקון. וילך יעשה תיקון חצות בכותל, וצריך להתפלל מעומק הלב,

פגעי הטכנולוגיה

פטפוטין דאורייתא בענייני פגעי הטכנולוגיה

נזקי האינטרנט

"האינטרנט מקרש" כל רצון שפל של האדם, וסוגר לתאוותיו הבהמיות.

(כך זעק מנחתם ליבו הגאון הגדול ר' ברוך מרדכי אורחי שליט"א ר"ע (עטרת ישראל))

סג סג סג

כאן לא הורסים משפחות – אזהרת התורה מגדולי ישראל

הננו בזה להתריע בנושא הסמארטפונים המוגנים, מסוננים, מפוקחים וכו', שזה איסור חמור של אבוזרייהו דע"ץ ג"ע וס"ד להחזיק או להשתמש במכשירים הנ"ל, כולל גם סמארטפונים עם הסימה של "נתיב". גם אילו המכשירים הנ"ל היו חסומים ללא אפשרות פריצה, עכ"פ גם האפלקציות המסוננות גורמות להתמכרות ובסוף להחליף לסמארטפון פרוץ. כמו כן, **עצם הפירצה של מספר לא כשר וצורה של איפון, ועוד עם הכשר, גרם להפיל רבבות רבות שהיו יראי שמים ושלמים, להיות חילוניים גמורים ר"ל. ואין שום היתר בעולם להשתמש במכשירים הנ"ל אפילו לצורך פרנסה, גם אם אין לו פרנסה אחרת.** וגם לצורך זיכוי הרבים, כגון להשמיע שיעורי תורה לרבים, לקירוב רחוקים, אירגוני חסד, וכו', הכל אסור בלי יוצא מן הכלל, אלא ישתמשו אך ורק בסלולרי כשר אמיתי של ועד הרבנים לענייני תקשורת. כדי למנוע זיופים, יקנו את המכשיר אך ורק במקום שיש פיקוח של הוועד הנ"ל על התנות עצמה, שמוכרים רק כשרים. והשומע ישכון בטה, אכ"ר. ועל זה באע"ה:

חיים מאיר הלוי ואונר נאביז זכרון מאיר והאש ישיבת חב"י לובלין	משה עדק ראש ישיבת פורת יוסף	עזריאל אויערבך מרבני בית ונג	משה בראנדסדורפר אביז היכלי הוראה
שמאי קהת הכהן גרוס דומ"ץ דקוק מחוקקי הדת בעלזא	אהרן ירחי רב דש"י מקור ברוך	יעקב כהן רב דש"י שמואל הביא	נפתלי גוטבוים אביז אהבת שלום
עבי פרידמן רב ואביז בני ברק	משה מרדכי קארפ מרבני מודיעין עליות	הרב שמחה הכהן קוק רב ואביז החובות	נתן הכהן קופשין מרא דאתרא קהילות התורים בית שמש והברי בי דינא רבה
יעקב שיבני מו"ץ בר"צ העדה החרדית הספרדית	בניהו שמואלי ראש ישיבת המקובלים נהר שלום	עבי שרייבר רב דקהלת קודש ביא	

סג סג סג

משיח וגאולה

פטפוטין דאורייתא בענייני משיח וגאולה

רמז נפלא לגאולה שלמה בקרוב

"שבט" ר"ת - שנסמע בשורות טובות.

שנסמע בשורות טובות - עולה בגימטריא ע"ה 2098.

והוא עולה בדיוק נמרץ - כמניין -

"המשיח והגאולה ברחמים גדולים יהיה בשבט ה' אלפים תשע"ז".

לזאת אנו מייחלים ומצפים, לבשורות הטובות האמיתיות, לבשורת הגאולה השלמה, שבה נגאל גאולת עולמים ע"י משיח צ"קנו, לזמן בו ירום ויינשא מלכות ה' בכל העולם, וידע כל פעול ויצור כי ה' הוא האלוהים - אין עוד מלבדו. מצפים לגאולה רוחנית מכל טומאת הגויים והאינטרנט הנורא, ולגאולה גשמית מכל הצרות הסובבות את עם ישראל בכל מקום שהם, ה' יצילנו ויושיענו מכל רע. אמן.

סג סג סג

אסור לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה כלל (מי שברך למתגברים)

לעיון בלבד, הארות והערות תרומות והנצחות 03-616-50-78
למשלוח דואר: החיד"א 15 ב"ב עבור פטפוטין - הוצאת א.א.א.
גיליון קי"ד שנה שלישית - תשע"ז, שבת שלום - א.א.א.
להעלאת העורך והמסדר וב"ב בכל מכל כל ברוחניות וגשמיות, ובריאות איתנה.

הגיליון מוקדש -
לע"נ אחי היקר הארי שבחבורה
משה ישראל ז"ל בן ר' יצחק הי"ד
נלב"ע בדמי ימיו ביום ז"ך בניסן תשס"ד

לע"נ היקר נעים בן חביבה ע"ה,
נלב"ע ה' שבט ה'תשנ"ה
ולהעלאת יידי הרב **שלמה מורד** הי"ד ברוג'ס ובמ"ב

לע"נ מור סבי ר' רפאל בן יצחק ורחל ע"ה נלב"ע ג' שבט תשנ"א
התורה והברכה לכל התורמים הנכבדים בעילום שם, תזכו למצוות.

והרש"ש יעמוד ממש כנגדו ויתפלל ממש את מילות התפילה שלו - בשמים, ומובטח לו שתפילתו לא תשוב ריקם. ודבר זה מובא בעזרה שלו.

רק נספר את זמנתינו אחד עליו.

רבנו הרש"ש היה יורד כל חצות לילה לכותל המערבי לומר תיקון חצות ולייחד ייחודים, נניח - היום, כמו איפה שישבת 'פורת יוסף', אתם מכירים? ישבת הכותל, זה הרובע היהודי, שם נמצא 'בית אל', כמו שהיה בזמן הרש"ש. אני בעצמי ירדתי שמה איפה שהוא היה עושה את הייחודים. הבניין נשאר כמעט באותה מתכונת. שחזרו אותו באותו מתכונת בדיוק. אז הוא היה יורד מדרגות ישר לתוך הכותל, כל חצות לילה, הוא היה עושה שם תיקון חצות וייחודים, שעה שלמה. - הכותל לא היה אז כמו היום שהרחיבו אותו, והוא גדול. אלא הוא היה קטן, ומעליו היו הבניינים של המוסלמים, מלא מהם. והוא היה עושה ייחודים, הו... הו... הו... איזה ייחודים והוא היה צועק, והייחודים האלה היו משגעים את המוסלמים ולא נותנים להם לישון, וכל אלה שהיו גרים מעל לכותל לא יכלו לישון. וחשבו הערבים שם מה לעשות, איך אפשר להפסיק את זה, שהוקן הזה כל יום מפריע להם. הם שכרו "שבבניקס", והצעירים המוסלמים האלה, כל אחד הכין לעצמו הרבות, ותכננו שהלילה הזה זה יהיה הסוף שלו. הם עשו שורה, שכשהוא יעבור אז כל אחד ידקור אותו. והם עשו תכנון, לא כשהוא יגמור, אלא לפני שהוא הגיע לכותל כבר עשו שורה, ובדגע שהוא יכנס ויהרג אותו. - אבל הרש"ש המשיך כדרכו והגיע לכותל, והם כל אחד מהם ב'פזוה' שהוא עמד, ככה הוא נשאר, הם לא יכלו לזוז, וכולם השתתקו. הוא לא קילל אותם, וגם לא בירך אותם, ולא אמר שום מילה, רק הוא עבר שם כהרגלו בכל יום, עמד. אבל 'דבבות מְחֻשְׁבוֹת בְּלֵב-אִישׁ וְיַעֲזֵב ה' הִיא תְקוּמָה' (משלי, פרק י"ב, פסוק כ"א), והם עמדו ככה משותקים. ואלה - ההורים שלהם, וכל אלה ששכרו אותם להיות שכירי הרב, אמרו לעצמם: די, הלילה הזה אנו נישן כמו שצריך. ובאותו לילה רבנו הרש"ש חירש עוד כמה ייחודים... והם אמרו: איפה הבריונים? מה הם רימו אותנו ולקחו את הכסף ולא עשו שום דבר? למחרת, הם מתכים שהם יחזרו, ואין כלום. עוברת עוד שעה ועוד שעה הגיע הבוקר והם עוד לא חזרו. הם חיפשו אותם בראו שכל אחד משותק, עומדים ככה בשיתוק. ומיד הם ידעו והבינו בשל מי הסער הזה, התחילו לבכות, והיו נותנים כספים לרבנו הרש"ש והתחננו שיתיר אותם. ורבנו שאל: מה קרה? אמרו לו בוא תראה. אמר להם: אם הם יקבלו עליהם שלא ייקו אף פעם לשום יהודי, אז הם ינעלו, וכך היה באמת.

בוודאי שאלה שהיו מסביב לרבנו הרש"ש אמרו שהוא זכה לגילוי אליהו, מתי שהיה לומר איתו למטה. אבל שאלו את רבנו היבן איש חי, אם לרש"ש היה גילוי אליהו? והוא אמר: אני לא יודע אם היה לו 'אפין באפין'. כי יש שני סוגי גילוי אליהו שכתוב עליהם בזה הקדוש העתיד לבוא בראש המלכא משיחא, עתיד יתגלה אליהו הנביא, או "אפין באפין" או "בטמירו - בעין השכל", ככה כתוב בזהור. (וע"נ בספר עץ חיים - הקדמת סוחריו וי"א על שני החקירות, וי"א גם נזכר בחקירת התיקון בבחינת יו"ד וי"א ואת אליהו עתיד לאתגליא בסוף ימיא ואת פאן רעמיא לאתגליא ליה אפין באפין. ואת פאן רעמיא לאתגליא ליה בטמירו בעין השכל וי"א וי"א) אמר היבן איש חי - אני לא יכול להגיד אם היה לו כמו שהיה לרבנו הארי גילוי אליהו "אפין באפין". אבל הארי הוא למד עם אליהו הנביא יום יום, שעה שעה, שעות על גבי שעות, למד איתו בחקיק, כמו שארם מדבר עם חבדו, זה היה כשהארי היה במצרים, וכדי שלא יהיה בטומאת מצרים, היה לו סירה על המים, מוהץ למים הטרוטאלים של מצרים, ושמה הוא היה יושב עם אליהו הנביא ללמוד, היה לו מן ספינה כוון כמין קרוואן על הספינה בתוך הים, שבה למד איתו ביחד. אז על כל פנים, אומר היבן איש חי - בוודאי ובוודאי שהיה לו לרבנו הרש"ש גילוי אליהו בטמירו בעין השכל. - אי אפשר להבין דברים כאלה, שהיה לו בשכל שלו גילוי אליהו. בתוך המוח שלו היה לו גילוי אליהו. ובוודאי שהיה לו גם גילוי אליהו כפשוטו לפי הכתבים של תלמידיו. הכל אמיתי.

אדם רואה שקורה לו איזה העלה. אז הוא אומר לעצמו מיד, זה בטח היה אליהו הנביא שבא להציל אותי... אבל כל נשכה את העיקר, הנקודה העיקרית בגילוי אליהו זה ללמוד מפי אליהו הנביא. **זכותו** תגן עלינו, כל אחד שיבוא הביתה, ידליק נר, בפרט בליל שבת יחד עם הנרות של שבת, וידליק בשמן בן עזאי, ויתפלל את תפילת הרש"ש. והשם יתברך יזכה אותנו לעוברו בלב שלם ובנפש חפצה, אמן בן ימי רצון.

סג סג סג

לע"נ הנעלה והמוחד היה דוד יוסף בן אהרן ומנצח ע"ה. נלב"ע ג' טבת תשע"ז.

ניתן להשיג את הספר 'פירותך פתוחים' לט"ו בשבט המקיף את כל ענייני יום ט"ו בשבט כולל עריכת הסדר ותפילות מיוחדות בטל' המערכת

ניתוק אינטרנט חינם - "אאוט-נט" - 0722-613-613.
חסמת אינטרנט במקומות עבודה - שני ועדת הרבנים לביצור הדת - 1599-550-330.
הסברה ומענה אמיתי - הספר "טהרת העין" - להפצה - 03-6165078

חן-בן בקק הדואר - 3308122 לשתפות בזימי הרבים באופן מיוחד דרך גיליון זה. למשלוח - רח' החיד"א 15 ב"ב עבור א.א.א. כל תרומה מתקבלת בברכה, גם פרוטות שמצטרפות לחשבון גדול. יש"כ ותזכו למצוות.

הגיליון מוקדש
לע"נ האשה מרת **שושנה בתיה** ע"ה
ולע"נ היה **יהודה בן יחיא** ז"ל

לע"נ ר' **אברהם בן שפחה** ע"ה
לרפואת **אווה בת גורג'יה** שתחי'
להעלאת ה' **שי בן אווה** שיחי'
למשפחת נמיר

להצלחת מו"ר אבי המיוחד
היה **יצחק אבוהב** הי"ו - ברוחניות ובגשמיות

להצלחת יידי היה **פ"ז שליט"א**. בכל מכל כל.

להצלחת יידי המיוחד הר"ה **אברהם ג' שליט"א** וב"ב
מזל טוב למו"ר המשגיח הר"ה **פסח שפיר** שליט"א

לרגל בר המצווה של בנו ה' **משה** ני"ו
חוב נחת דקדושה מכל יוצאי תלצין, אמן.

לעולם אין אדם מעני מן הצדקה, ואין דבר רע ולא הזק ב"א בשביל הצדקה. (שו"ע יור"ד סימן רמ"ז סעיף ב', וקיצו"ש) גיליון זה יוצא במאמצים כבירים, וכות גדולה ועצומה היא לכל המשתתפים בהוצאות. והמוכח את הרבים אין חטא בא על ידו. יתרום ותוכה.